

Ordføreren (Hørup): Det er kun meget faa Bemærkninger, jeg har at gjøre paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne. — For faa vidt ærede Medlemmer vedblivende gjøre gjældende, at dette Forslag, saaledes som Udvalget har vedigeret det, skulde være et Indgreb i, hvad de Herrer kalde Selvstyrelse, tror jeg, de tage fuldstændig feil. Dette Forslag har netop med stor Omhu søgt at udelukke af Regjeringens Forslag enhver Bestemmelse, der kunde gjøre nogen som helst Indring i Bestyrelsernes fri Raadighed. Slikt er der ikke Noget som helst af i det Forslag; der nu foreligger til Afstemning; Alt det er fjernet af Regjeringsforslaget, der paa nogen Maade kunde siges at være Indskrænkning i Sparekassbestyrelsernes fri Selvbestemmelse med Hensyn til Raadigheden over de Midler, der ere betroede dem. Altsaa, disse idelig tilbagevendende Indsigelser, demokratiske Indsigelser, Selvstyrelsesindsigelser, tror jeg ere fuldstændig grebne ud af Luften. De Herrer forvekle to Ting: En Ting er Selvstyrelse, og en anden Ting, der ikke har Noget dermed at gjøre, er Offenlighed og Kontrol. Det, som nu bliver dette Things Standpunkt, hvis Lovforslaget vedtages, er, at Sparekassbestyrelserne skulde frit kunne raade over de Midler, der betros dem, men kun under en bestemt gennemført Kontrol, og det tror jeg netop er et fuldstændigt nødvendigt Supplement til, hvad man kalder Selvstyrelse, at Kontrollen kommer ved Siden af. Naar ærede Medlemmer saa sige, at det er Misbillid til Borgernes Evne til selv at styre deres Anliggender, saa er her jo ikke Tale om at styre egne Anliggender, men Andre's, Tale om betroede Penge, og de Herrer kunne lige saa godt anvende det Synspunkt, gjøre de Indvendinger gjældende mod de Forslag der forelægge f. Ex. om Forskaffning af Levnetsmidler, om usødygtige Skibe og alt Slikt, ja, de Herrer kunne fra det Synspunkt gjøre Indsigelse mod hele vor kriminelle Lovgivning; thi den hviler jo paa, at Borgerne ikke ere istand til selv at styre deres Anliggender, det vil sige, til at hindre hinanden i at gjøre Uret, men der maa en anden Magt til. Det er, hvad jeg skal nøies med nu at sige om dette meget omtvistede Punkt; der er jo ikke Grund til at gaa nærmere ind derpaa, da hele denne Sag er saa gjennemarbejdet ved 2den Behandling, at der virkelig ikke er nogen Kjerne i den nu. Med Hensyn til det Forslag, der af det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) er stillet om Begunstigelser for Sparekasserne, skal jeg for mit Vedkommende sige, at jeg har slet ikke Noget imod, at dette Forslag bliver vedtaget, men jeg tror, at den Bestemmelse, det indeholder, er ganske overflødig. Tidligere var det Reglen, at disse Bevillinger bleve givne uden Betingelser, det er den nugjældende Praxis, og det er anerkjendt af Regjeringen derved, at den for Rigsdagen har fremsat et Lov-

forslag, nemlig det, vi her behandle, for at søge Indskrænkning i Sparekassbestyrelsernes fri Raadighed, hvilket jo vilde have været ganske overflødig, hvis Regjeringen selv paa egen Haand kunde have paalagt Sparekasserne disse Indskrænkninger. Men efterat nu dette har været forhandlet i begge Rigsdagens Thing og forkastet, at saa Regjeringen ligesuldt skulde tilegne sig en Ryn-dighed, den ikke havde tidligere, tror jeg er ganske umuligt. Naar det ærede Medlem fra Nørresundby forresten sagde, at jeg havde udtalt, at min Stilling var afhængig af, hvad Ministeren mente derom, da har det ærede Medlem hørt feil, Saadant har jeg ikke udtalt. Maaſte det ærede Medlem, da han gif hjemme fra, har tænkt, at jeg muligvis vilde gjøre en saadan Bemærkning, og det ærede Medlem har da lagt sit Forsvar til Rette derefter og overhørt min Bemærkning (Suel: Seg kan søre Vidner.) Tidenden vil være det bedste Vidnesbyrd herom. Jeg tror ikke, det ærede Medlem, selv om hans Forslag bliver vedtaget, bliver fri for den pensionerede Embedsmand, som han har saa meget ondt af. Efter min Erfaring har det ikke stor praktisk Betydning, om en Bestillingsmand er pensionsberettiget eller ikke. Jeg har ikke oplevet noget Exempel paa, at, naar en saadan Mand, der har udført sin Embedsgjæring til almindelig Tilfredshed, gaar af, og Regjeringen kommer til Finantsudvalget og begjærer Pension for ham, at det saa negtes. Altsaa, den Besparelse, som skal opnaas derved, at han ikke sættes som pensionsberettiget, tror jeg ikke er stor. Jeg tror, at Sparekassinspektøren faar Pension ligesaa fuldt efter det ærede Medlems Forslag som efter mit Forslag; i alt Fald er det en meget ringe Forskiel, som der vil blive Tale om. Hertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg med Hensyn til de gjorte Sprogbemærkninger mener, at jeg allerede i mit første Foredrag har udtalt mig saa udførligt, som de ere værd. At overbevise det ærede Medlem fra Bornholm (Kofod) om Forskiellen mellem Evangsmulfter og Straffebøder, skal jeg ikke spille det høie Things Tid med.

Kofod: Jeg tror dog, at vi ere enige om een Ting, som den ærede Ordfører vist ikke kan finde Anledning til at imødegaa, at, hvad jeg har udtalt, er gundet paa gode Rilder. Jeg vil haabe, at denne lille Lektion i dansk Retssprog, som jeg ved denne Leilighed har givet ham, maa virke velgjørende og befrugtende paa hans senere Virksomhed.

Suel: Siden den ærede Ordfører benegtede, at han i Udvalget har sagt til mig, at han vilde kunne tiltræde mit Forslag under Nr. 28 til § 2, dersom Ministeren vil gaa ind derpaa, skal jeg blot bemærke, at jeg er villig til at søre Vidner derpaa, hvis det forlanges. Jeg lægger nogen Vægt paa, at dette Endringsforslag ved-